

Holló József

Képzeltetés

... oly jó lenne sok, kis
reménytűzet rakni
és az elszökő időbe
belecsimpaszkodni

maradék álmokkal
a végtelennek dűlve
s a távolok homályos
szemébe kövülve

magamból csak annyit
rátok bízni, hagyni
mellyel a jövőben
hiány tud maradni

szökésesem – ha a csend
majd ölébe takar
és a csapongó gondolat
magába visszahal.

Köszönő tizennégy soros

... a verseimet mondó Marjai Virág színművésznőnek

Érzelemmel teli hangod dallamán
oly könnyen beívódik a vers a lélekmélybe.
Te szárnyakat tudsz kötni a leírt gondolatra,
hogy a hangsúlyok válláról az égmagast felérje.

Az elmém ködéből kitalált képeket
így világítja meg a közlés tisztasága
és az adni tudás könnyed, oldó művészete:
melyből kihallik a lényeg, s a részletek paránya.

Így csapongsz az átélt hangulatok között
kacagsz, sírsz – kimondva az érzések gyönyörét
sajogva, mint a vágy a póre test fölött.

És a múltó pillanat lesz... áhítat, öröklét.
Mondd! Csak mondd a verset, én szótlán hallgatok.
S mint a csínyen kapott gyerek: oly zavarban vagyok.

Szembesítő

Rám hull vissza tudom
a verssé lett gondolat
– hisz másé az ítélet
és enyém a kárhozat!

Szembesülve ezzel
már elkárhozok lassan,
ha a gondolataimat
nem tartom magamban...

Álarc

... önvédelemből hordom
mint saját arcomat:
van amikor elrejt
de időnként megmutat –
Mint fa mögött az erdő
próbálok elbújni,
maszkabál a világ
s muszáj idomulni
hozzá – hogy elfedjem
arcom, érzéseim
s ne tudják, ne lássák
a gyengeségeim.

Küszködő

... *önarckép*

Csendek méhében
megfogant szó vagyok
olyan embrionális –
vágó létállapot.
Kit megszületni sűrget
a gondolat kényszere,
míg kétségek és remény
csünget a semmibe.

Vágyból, csalódásból
áll össze a világ
és benne a szökő perc
veszendőséget ad
– míg reflexiói közt
csapong a képzelet
s próbálja felérni
lábujjról az eget.
Eközben sírnod kell
meg szenvedve nevetni:
Úristen, de nehéz
versekké születni...

hogy olyannak mutasson
papírra írt szavam,
mint a lélek tükörfalán
visszavert önmagam.
Aki küszködve kimondja
mit elméje vállal
– úgyis, ha szemben áll
az egész világgal.

Sólyom Sándor

Üzenetes éjszaka

1966. május 26: † Tamási Áron

Éjfél már elmúlt s még mindig rajzolok.
Váratlan vendég érkezik:
lámpám fényébe egy kis lepke röppen,
köröz nagyokat, majd megpihenni
az egyik rajzomra száll.

Küldöttnek vélem és kérdezem:
mond kis lepke, léteddel mit üzensz,
rohanni a fényi és ott elégni
vagy inkább...?

Válasz helyett szárnyát meglibbenti
s eltűnik a sötétségben.

Zsörtölődve zizegnek a lapok,
mit tehetek, tovább rajzolok,
míg Ábel rám nem nevet,
kaptatván fel a Hargitára:
idő van és az út sem kevés,
no, küzdjünk meg hát a világgal,
hadd tudja meg, mi az emberség!

Virág helyett

Tüskés Tibor emlékére

Szárnyalva szállt szelleme,
közben keze kincsek után kutatott,
hogy emlékezetünkől ki ne esne
a kevésbé kegyeltek élete és műve.
Somogy szelídsége, Pécs sokszínűsége
nevelte a szeretet szigorára,
hogy a „Jelenkor”-ban s utókorban
– az alap-értékű írások révén –
az igazat lássuk s ne csak a láthatót,
mit sugalltak a szellemi zsoldosok.
Sírján örökké virul Fodor, Csorba,
M. F. mester és mások virágai,
melléjük helyezem e néhány soromat,
találkozásunkra így is emlékezve,
1997 évére.

